

Quim Daví

Darrer metro. Rails sense retorn
cap a l'andana impossible.

Fosca endins he sentit
la densitat del món,
le lleugeresa del viure.

Costes sorrenques, amoroses, cruels.
Quantes n'haurà vorejat la barca
en la fretura dels anys!

He amarrat en aquesta riba,
las i estrany.

Cal encara seguir?
O és potser massa tard?

El riu deleja sempre l'abraçada del mar.

La barca fermada vacilia
en les remors del migdia lunar.

L'antiga vila has deixat enrera.
En algun extrem de l'autopista,
quina altra ciutat t'espera?
La mort s'hi propaga en línia recta.

L'oblit del passat, la incertesa
en la nit de bat a bat oberta.
El projecte. La fuga perpètua.

Detesto aquest Cafè
de parets immaculades.

Anys enrera hi compartírem
aroma i paraules.

Els vidres ja no en serven l'alè,
ni la fusta de nou envernissada
el cercle humit de les tasses.

N'han esborrat la memòria
perquè mai no poguem retrobar-nos.

Ella a la fotografia.
Quin mot dibuixaven
aleshores els seus llavis?

A l'entorn, tot es mou
en un continu indestriable.

I la mirada no es cansa
de recórrer el llavi immòbil
on s'insinua, impossible,
la paraula.